

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: 1) **M. K.**, nar. X, st. příslušnost Ukrajina, 2) **nezl. J. S.**, nar. X, st. příslušnost Ukrajina, zast.: M. K., zákonná zástupkyně, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, IČ 75151472, Křižíkova 12, 180 00 Praha 8, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2014 č.j. KRPA-208895-17/ČJ-2014-000022 a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2014 č.j. KRPA-208895-41/ČJ-2014-000022

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ze dne 28. 5. 2014 č.j. KRPA-208895-17/ČJ-2014-000022 se ruší a věc se vrací zpět žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Rozhodnutí ze dne 6. 6. 2014 č.j. KRPA-208895-41/ČJ-2014-000022 se ruší a věc se vrací zpět žalovanému k dalšímu řízení.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhají přezkoumání v záhlaví označených rozhodnutí, kterými byla žalobkyně 1) podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěna za účelem správního vyhoštění; doba zajištění byla v obou případech stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody tj. ode dne 27. 5. 2014. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobkyně 1) byla dne 27. 05. 2014 v 22:30 hodin kontrolována hlídkou Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort na adrese X. K prokázání své totožnosti předložila žalobkyně 1) průkaz občana Bulharské republiky č. x a řidičský průkaz téhož státu č. x na jméno V. S., nar. x. Jelikož hlídka pojala podezření, že doklady jsou padělané, byla žalobkyně 1) dne 27. 05. 2014 ve 23:50 hodin dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č.

273/2008 Sb, zajištěna. Jelikož u sebe měla žalobkyně 1) také svou nezletilou dceru (žalobkyně 2) byla tato předána do péče své tety a situace byla nahlášena Úřadu městské části Prahy 7, orgánu sociálně právní ochrany dítěte.

Po převezení na služebnu Policie ČR byla sejmutím kontrolních otisků prstů, lustrací v evidencích PČR a posléze i přiznáním žalobkyně 1) zjištěna její pravá totožnost. Předložené bulharské doklady byly podrobeny odbornému zkoumání policisty z Oddělení dokladů a specializovaných činností a bylo zjištěno, že se v obou případech jedná o pozměněné doklady. Odbornému zkoumání byl podroben také rodný list žalobkyně 1), jenž po zjištění totožnosti předložila, který byl shledán jako pravý.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem bylo s žalobkyní 1) zahájeno řízení o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 v souběhu s ustanovením § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona o pobytu cizinců, neboť svým jednáním opakovaně porušovala právní předpisy, mařila výkon správních rozhodnutí a dále pobývala na území České republiky bez cestovního dokladu a bez povolení k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že dne 2. 10. 2007 bylo žalobkyni 1) uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let. Toto rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ostrava nabylo právní moci dne 15. 10. 2009. Žalobkyně 1) rozhodnutí převzala, ale z území ČR nevycestovala. Dne 19. 9. 2007 bylo s žalobkyní 1) zahájeno řízení o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které bylo ukončeno dne 9. 10. 2007 zamítnutím. Dne 10. 10. 2007 podala proti zamítavému rozhodnutí žalobu, která byla stejně jako pozdější kasační stížnost neúspěšná.

Dne 28. 5. 2014 žalovaný dospěl k závěru, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění žalobkyně 1). V tomto přesvědčení setrval také dne 6. 6. 2014, kdy vydal druhé žalobou napadené rozhodnutí o zajištění žalobkyně 1). K vydání nového rozhodnutí přistoupil z důvodu, že žalobkyně 1) podala dne 30. 5. 2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Na úvod svých námitek žalobkyně 1) připomíná, že dle již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, je zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců mimořádným institutem, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je potřeba chápat jako prostředek *ultima ratio*, k jehož využití přistupují správní orgán jedině tehdy, nemůže-li žádné mírnější opatření vést ke sledovanému cíli. Dle názoru žalobkyň uvedené zásady nabývají na důležitosti, pokud jde o zajištění rodiny nebo osob s nezletilými dětmi jako je tomu v jejich případě. Odkazují na článek 17 návratové směrnice, podle kterého lze rodiny s nezletilými dětmi zadržovat pouze v případě, že neexistuje jiná možnost, a na co nejkratší přiměřenou dobu a na článek 3 Úmluvy o právech dítěte, který stanoví, že předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí musí být nejlepší zájem dítěte.

Žalobkyně 1) dále namítá, že žalovaný nepostupoval v souladu s výše uvedenými zásadami, když rozhodl o zajištění žalobkyně 1), jakožto matky nezletilé dcery na dobu 90 dní. Porušil zejména povinnost dbát na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu) a nerespektoval skutečnost, že může do práv a oprávněných zájmů dotčených osob zasahovat jen v nezbytném rozsahu (§ 2 odst. 3 správního řádu).

Žalobkyně 1) tvrdí, že žalovaný měl k dispozici jiné, mírnější donucovací prostředky, které mohl v jejím případě využít. Poukazuje na § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož musí policie před vydáním rozhodnutí o zajištění vždy zkoumat, zda k dosažení účelu zajištění nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobkyně má za to,

že žalovanému z jeho činnosti bylo známo, že žalobkyně 1) může se svou dcerou bydlet v bytě na adrese x, přesto však nepřistoupil k uložení zvláštního opatření, když stručně uvedl, že by mírnějším opatření nebylo dostačující a účelné. V rozhodnutí o zajištění ze dne 28. 5. 2014 argumentuje, že k neuložení zvláštních opatření přistoupil z důvodu nebezpečí skrývaní se žalobkyně 1). Žalobkyně 1) si uvědomuje své pochybení, když se policii prokázala pozměněným dokladem totožnosti, a také si uvědomuje, že na území ČR neměla povolení k pobytu, na druhé straně odmítá tvrzení, že se před policií skrývala nebo plánovala skrývat.

Obdobné námitky má žalobkyně 1) také proti druhému napadenému rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2014. To podle jejího názoru neobstojí zejména při posouzení, zda bylo její zajištění objektivně nutné. Při zohlednění objektivní nutnosti zajištění musí správní orgán přihlídnout ke všem okolnostem případu, tedy v tomto případě zohlednit zejména situaci matky s nezletilým dítětem. Žalobkyně 1) má za to, že žalovaný opomněl přihlídnout zejména k principu nejlepšího zájmu dítěte a možnosti využití alternativních opatření tak, aby bylo do práv a oprávněných zájmů žalobkyň zasaženo pouze v nevyhnutelné míře. Žalobkyně 1) namítá, že krajní opatření ve formě zbavení osobní svobody se jeví jako nepřiměřené k dosažení sledovaného cíle a opakuje svou argumentaci týkající se existence mírnějších alternativ k zajištění.

Žalobkyně dále poukazuje na skutečnost, že z důvodu nemožnosti aplikace § 46a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „azylový zákon“), podle kterého není možné rozhodnout o povinnosti setrvat v přijímacím středisku nebo zařízení pro zajištění cizinců v případě rodin s nezletilými dětmi, se ocitly v horší situaci než ostatní žadatelé o mezinárodní ochranu. Nemohou být totiž umístěny do přijímacího střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu (Zastávka u Brna), které je sice uzavřené, ale je lépe uzpůsobené k pobytu rodin s dětmi. Povinnost setrvat v přijímacím středisku považují žalobkyně za vhodnější alternativu k zajištění v zařízení pro zajištění cizinců.

Žalobkyně 1) dále žalovanému vytýká, že její zajištění postrádá zákonný účel, protože podle jejího názoru nemůže být jejich navrácení do země původu v čase zajištění realizováno. Žalobkyně 1) argumentuje tím, že její navrácení je vázáno na řízení ve věci mezinárodní ochrany, jehož průběh nemůže žalovaný předvídat. Dle žalobkyně 1) tak žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, když konstatoval, že v daném případě existuje reálný předpoklad navrácení žalobkyň na Ukrajinu. Pro absenci účelu zajištění (realizace navrácení), proto považuje zajištění za nezákonné.

Žalobkyně 1) také namítá, že doba zajištění v obou rozhodnutích o zajištění nebyla stanovena v souladu se zásadou proporcionality. Připomíná, že v případě rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů. Žalovaný v obou případech rozhodl o zajištění žalobkyně 1) na maximální možnou dobu zajištění podle zákona o pobytu cizinců, aniž respektoval že rodiny s nezletilými dětmi mohou být zadržovány pouze v případě, že neexistuje jiná možnost, a na co nejkratší dobu. Žalobkyně 1) nesouhlasí s postupem žalovaného, který při stanovení doby trvání zajištění nezohlednil její situaci jakožto matky s dítětem a omezil se pouze na vyjmenování jednotlivých kroků potřebných k realizaci navrácení žalobkyň. Vůbec se však nezabýval přiměřeností trvání zajištění vzhledem k rodinné situaci žalobkyň, a žalobkyně 1) proto považuje v tomto směru obě rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nedostatek odůvodnění.

Závěrem žalobkyně namítají, že zajištění představuje zásah od jejich práva na rodinný a soukromý život. Domnívají se, že v uvedeném případě měl převážet zájem matky s dítětem na normálním rodinném životě v domácím prostředí nad zájmem správního orgánu předejít zmaření správního vyhoštění. Žalobkyně zde odkazují na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci Muskhadzhiyeva a další proti Belgii a rozsudek ESLP ve věci Popov proti Francii.

Poslední žalobní námitku žalobkyň představuje skutečnost, že žalovaný dle jejich názoru nijak nezohlednil možný zásah do práv žalobkyně 2), který vznikne jejím umístěním společně s matkou v zařízení pro zajištění cizinců. Argumentuje především právem na osobní svobodu a právem nebyť vystavena špatnému zacházení. S ohledem na uvedené považují žalobkyně obě rozhodnutí o zajištění za nepřezkoumatelná pro nedostatek odůvodnění.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný konstatuje, že k vydání napadeného rozhodnutí přistoupil po náležitě zjištěném stavu věci a trvá na svých závěrech, že rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění žalobkyně 1) je ze všech sledovaných hledisek účelné a přiměřené a jako takové je nezbytné pro zamezení jejímu dalšímu protiprávnímu jednání na území.

Žalovaný odmítá závěr žalobkyně 1), že žalobou napadenými rozhodnutími byla nezletilá dcera žalobkyně 1) zbavena osobní svobody. Oběma rozhodnutími bylo přistoupeno k zajištění žalobkyně 1), která hrubým a závažným způsobem porušila zájmy chráněné zákonem, když hlídce Policie České republiky předložila pozměněný doklad občana Bulharska a kompletně padělaný bulharský řidičský průkaz. Nad to bylo žalobkyni 1) již v minulosti za neoprávněný pobyt uloženo správní vyhoštění na dobu tří let, které nerespektovala.

Na žalobkyni 2) v důsledku zajištění její matky dopadá pouze ustanovení § 140 zákona o pobytu cizinců, podle něhož je provozovatel oprávněn ubytovat v části s mírným režimem cizince, vůči kterému má zajištěný cizinec vyživovací povinnost nebo jej má v péči, nelze-li péči o něj zajistit jiným způsobem. Ubytovanému cizinci poskytne stravu a další služby jako zajištěnému cizinci. Je-li ubytovaný cizinec schopen uvědomit si omezení spojená s pobytem v zařízení, přihlíží se k projevu jeho vůle. Žalovaný dodává, že citovaný zákona současně výslovně připouští možnost opuštění zařízení a to v případě, jestliže má zajištěnou péči jiným způsobem. Jde-li o nezletilého nebo o osobu zbavenou způsobilosti k právním úkonům, může opustit zařízení jen po písemném souhlasu zákonného zástupce. Dle žalovaného, proto ubytování žalobkyně 2) nelze ani v nejširší míře srovnávat se zajištěním, které dopadá na její matku tj. žalobkyni 1). Nejedná se o nevyhnutelný důsledek zajištění její matky, neboť závisí na vůli jejích zákonných zástupců, kde bude ubytována.

Žalovaný nepopírá, že napadenými rozhodnutími mohlo dojít k zásahu do právní sféry žalobkyně 2), avšak je přesvědčen, že obě napadená rozhodnutí byla v jejím nejlepším zájmu a splňují kritéria čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Za situace, kdy o žalobkyni 2) nebyl projeven zájem ze strany otce a ze zprávy Oddělení sociálně-právní ochrany dítěte, Úřadu městské části Praha 7 vyplynulo, že tento orgán se přiklání k variantě jejího ubytování společně s matkou (žalobkyní 1), nelze žalovanému vytýkat, že nezletilou žalobkyni 2) ubytoval společně s žalobkyní 1). Žalovaný dodává, že ubytováním nezletilé je jí rovněž zabezpečena strava, základní hygienické prostředky a lékařská péče. Dle žalovaného lze shrnout, že se jak v napadených rozhodnutích, tak i v řízeních, která jim předcházela, dostatečným způsobem vypořádal s otázkou, zda zajištění nebude nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života žalobkyň.

Žalovaný taktéž nesouhlasí s názorem žalobkyně 1), že měl namísto zajištění přistoupit k užití mírnějších opatření za účelem vycestování z území. Žalovaný upozorňuje, že součástí spisu je úřední záznam hlídky Krajského ředitelství policii hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, která byla vyslána do ulice x. Ze zmíněného úředního záznamu je patrné, že žalobkyně 1) předkládala policistům doklady, které byly posléze prohlášeny za padělané. Pakliže žalobkyně 1) policistům předkládala padělané doklady, zakrývala tím svou totožnost a její argumentace, že neměla v úmyslu se před policisty skrývat, se jeví žalovanému jako absurdní. Žalovaný uvádí, že volba mírnějších

opatření, než je zajištění cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Po zhodnocení dosavadního chování žalobkyně 1), dospěl žalovaný k závěru, že v jejím případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z její strany zmařen. Během pobytu na území České republiky se totiž dopustila celé řady jednání, jež lze svou povahou považovat za jednání závažná, negativně zasahující do zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců. Žalovaný měl a má tudíž důvodnou obavu, že se žalobkyně 1) sama dobrovolně nepodrobí rozhodnutí orgánu státní moci. Oporu pro svůj závěr shledává žalovaný v rozsudku Nejvyššího správního soudu, ze dne 18. 7. 2013 č.j. 9 As 52/2013-34.

Žalovaný nemůže přisvědčit ani žalobní argumentaci, dle které doba zajištění nebyla stanovena v souladu se zásadou proporcionality. V odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaný pregnantně vyjádřil, proč stanovuje dobu trvání zajištění právě na 90 dnů, přičemž při svém rozhodování zhodnotil různé faktory a celkovou časovou náročnost vyhošťovací procedury vyvolanou především nutností ověřit pravou totožnost cizince a také dobou potřebnou k vydání náhradního cestovního dokladu. Rovněž při stanovení doby trvání zajištění žalovaný přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát. V neposlední řadě byl žalovaný ve druhém napadeném rozhodnutí nucen zohlednit probíhající řízení o azylu, které staví možnost komunikace se zastupitelským úřadem o navrácení žalobkyně 1) zpět do domovského státu.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.) a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.

Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, již je Česká republika vázána [srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/08, ze dne 12. 5. 2009 (N 115/53 SbNU 427; 229/2009 Sb.), <http://nalus.usoud.cz>].

V případě obou žalobou napadených rozhodnutí byla žalobkyně 1) zajištěna na dobu stanovenou na 90 dnů ode dne prvního omezení svobody dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto anebo mu byl uložen jiným členským státem EU zákaz vstupu platný pro území členských států EU a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Právní úprava platná v době rozhodování žalovaného správního orgánu k zajištění cizince předepisuje současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. podmínky že žalobkyni 1) bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, bylo prokázáno nahlédnutím do správního spisu. Dne 28. 5. 2014 bylo s žalobkyní 1) zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců a dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 téhož zákona.

Pro rozhodnutí o zajištění cizince musí být dále splněna podmínka, že nepostačuje uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c citovaného zákona a je naplněna jedna z taxativně vymezených podmínek v písm. a) – e) § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Konkrétně v případě žalobkyně 1) jde o podmínku stanovenou v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož existuje nebezpečí, že by mohla mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Dvě ze tří podmínek pro zajištění, byly tedy v případě žalobkyně 1) splněny.

Zbývá zodpovědět, zda žalovaný dostatečným způsobem zvážil a odůvodnil, zda by v případě žalobkyně 1) nepostačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Právě tato skutečnost byla stěžejním argumentem námitek žalobkyně 1) proti napadeným rozhodnutím, kde tvrdila, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s možností uložení zvláštního opatření za účelem vycestování místo vydání rozhodnutí o zajištění žalobkyně 1) za účelem správního vyhoštění.

Článek 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES, tzv. návratové směrnice byl do českého zákona o pobytu cizinců implementován v podobě nových ustanovení § 123b a 123c, a to zákonem č. 427/2010 Sb., s účinností od 1. 1. 2011. Podle těchto ustanovení jsou zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území:

- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě policií stanovené,
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území.

Zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území představují jistě mírnější donucovací opatření, než zajištění cizince. To může správní orgán uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené pro rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje. Pokud nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění [§ 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců], je policie oprávněna cizince zajistit. Je tedy na uvážení policie jako správního orgánu, aby konkrétní věc posoudila a zvolila adekvátní prostředek, jímž zajistí realizaci správního vyhoštění cizince.

Zákon zde dává správnímu orgánu pravomoc dle konkrétních okolností každého případu rozhodnout, zda zvolí nejprve zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území, tedy mírnější prostředek nebo pokud tento mírnější prostředek není vhodný, zda cizince zajistí. Posouzení vhodnosti použití institutu uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by pak mělo vždy předcházet rozhodnutí o zajištění cizince a správní orgán by měl svou úvahu o důvodech, proč přistoupil přímo k zajištění cizince, uvést v rozhodnutí o zajištění cizince. Soudní judikatura je ustálená v tom, že nestačí pouhé konstatování o tom, že mírnější opatření není možné uložit s odkazem na dřívější protiprávní jednání cizince. Správní orgán je tudíž povinen svou úvahu o důvodech, pro které přistoupil přímo k aplikaci předmětného ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, aniž by předtím uložil cizinci zvláštní opatření za účelem vycestování, rádně odůvodnit.

Ze správního spisu vyplývá, že se žalobkyně 1) již delší dobu zdržuje na stálé adrese na Praze 7, kde žije společně s nezletilou žalobkyní 2), druhem, který je otcem žalobkyně 2) a

se svou sestrou. Do protokolu o vyjádření žalobkyně 1), jenž byl sepsán dne 28. 5. 2014 tato mimo jiné uvedla, že disponuje dostatečnými finančními prostředky na vycestování i případný další pobytu na území. Žalovaný však v napadených rozhodnutích zmíněné okolnosti nijak neposuzoval, byť se jak povinnost zdržovat se na oznámené adrese, tak také finanční záruka k bližšímu posouzení přímo nabízely. Žalovaný se však spokojil toliko se shrnutím dosavadního nelegálního chování žalobkyně 1) na území ČR a velmi obecným konstatováním, že na jeho základě lze bezesporu vyslovit domněnku, že žalobkyně 1) nebude respektovat povinnosti vyplývající pro ni ze zákona o pobytu cizinců. Takové zdůvodnění nemůže v případě zajištění obstát, což je názor, k němuž se zdejší soud dlouhodobě a opakovaně přiklání. Ve svém dřívějším rozsudku ze dne 3. 1. 2013, čj. 1A 79/2012-16 k tomu uvedl: „Skutečnost, že žalobce nerespektoval dřívější rozhodnutí o správním vyhoštění, na území ČR pobýval bez cestovního dokladu a bez povolení pracoval, sama o sobě neznámá, že u žalobce je nebezpečí skrývání a že není možno zabezpečit jeho vycestování z území jinak než zajištěním.“

S ohledem na výše uvedené proto městský soud nepovažuje za dostatečné výše citované zdůvodnění žalovaného ohledně neaplikování zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců, kterýmžto trpí obě žalobou napadená rozhodnutí, na jejichž základě byla žalobkyně 1) zajištěna. Nezbyvá než v tomto ohledu uzavřít, že žalobou napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek odůvodnění.

Za situace, kdy bylo reálně možné, že účinky rozhodnutí o zajištění žalobkyně 1) dopadnou také na nezletilou žalobkyni 2), bylo podle názoru Městského soudu na žalovaném, aby o to důkladněji zvážil možnost použití zvláštních opatření za účelem vycestování namísto zajištění, které musí být až krajním prostředkem pro realizaci správního vyhoštění.

Soud naopak nesouhlasí s námitkou žalobkyně 1), kdy žalovanému vytýkala, že napadená rozhodnutí vydal i přes skutečnost, že podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. V případě prvního napadeného rozhodnutí ze dne 28. 5. 2014 tato skutečnost ještě nebyla žalovanému známa. Nelze požadovat, aby správní orgány předjímaly veškeré potenciální možnosti využití opravných prostředků, či aby zohledňovaly hypotetickou variantu, že cizinec učiní, respektive může učinit prohlášení o mezinárodní ochraně. V případě druhého napadeného rozhodnutí se naopak uvedenou skutečností žalovaný podrobně zabýval a v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 6. 6. 2014 vyložil důvody, pro které shledává žádost žalobkyně 1) za účelovou, čímž došel k názoru o nutnosti zajištění žalobkyně 1).

Podle názoru soudu je postup správního orgánu v daném případě v rozporu se smyslem a účelem zajištění cizinců. V řízení před správním orgánem nebyly zjištěny a posouzeny všechny skutečnosti rozhodné pro zajištění za účelem správního vyhoštění a tato vada mohla mít a měla vliv na zákonnost žalobou napadených rozhodnutí, a proto soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Přestože měly žalobkyně ve věci úspěch, náklady řízení jim nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. července 2014

**JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně**